

ЯВОР ЦАНЕВ
ЧАСЪТ НА МЪРТВАТА
НЕПОДВИЖНОСТ

chitanka.info

Вятърът се завихри, изфуча и нахълта под моста. Изду дрипавите дрешки на двете деца, накара гръбчетата им да настръхнат и когато те отново затрепераха, за миг се укроти. Събра нови сили, огъна се, препусна бясно и в неудържимия си устрем прекърши няколко сухи клона.

По-малкото братче закри с длани лицето си и изхлипа. Притисна се към подпората на моста, сгуши се и затрепера още по-силно.

— Батко, страх ме е! — гласчето му едва премина през воя на вятъра — слабо и уплашено като скимтене на кученце.

— Не се бой. Тук не може да ни удари гръмотевица. — По-голямото момче, седемгодишно, го прегърна и се опита да не трака със зъби. — До сутринта бурята ще свърши, а може би и по-рано...

Вятърът ги шибна в гърба и ризките им изплющяха. Малкото изхлипа отново и зарови лице в пазвата на брат си, а той го притисна силно към себе си. Гладът отстъпи мястото си на Студа, но не си отиде. Застана малко встрани и търпеливо зачака...

Първата светкавица пробяга през небето, освети всичко, разкъса гърдите му и освободи дъжда. Капките се втурнаха — едри и тежки. За секунди намокриха земята, направиха локви, а след това и мехури в тях. После шумът се засили, бурята забоботи с пълна сила, вятърът вкара дъжда под моста, намокри децата и със зловещ вой продължи да плющи по гърбовете им.

Откъртеният каменен къс от съседната подпора лъсна мокър и тежък като безформено морско чудовище.

При следващия гръм малкият заплака почти на глас, разбрал, че страшното едва сега започва и единственото нещо, което може да ги спаси, е това, което нямат.

Дом.

Не хубав, просторен, с всякакви удобства, а просто дом. С пиян баща и разплакана майка, с олющени стени и под от пръст, с мухъл, с тлъсти паяци в ъглите, с найлон вместо стъкла по прозорците, но дом...

Нещо, което нямаха...

Ледените струйки плъзнаха по телата им като сънени змии, достигнаха последните сухи места и станаха още по-студени.

Небето проклинаше с гръмотевиците си, огънят в гърдите му не спираше и не спираше...

Някъде наблизно се откърши голям клон и с трясък се стовари върху моста. Вятърът го завлачи, а стържещият звук премина по подпорите и се изсмя злобно на сгушените фигурки. Страхът се изправи до тях в цял ръст, изпълни нощта и раздвижените от бурята сенки. Протегна невидима ръка със закривени нокти и стисна забързаните сърчица.

Дъжд, вятър, светкавици, нов гръм...

Студени като хора камъни и нарастващи локви...

По улиците плъзнаха мътни реки от кални несгоди.

Водата постепенно стигна до глезените и братчетата се качиха на откъртения къс от подпората. Седнаха направо върху мокрия камък и се сгушиха, видимо треперейки, със сълзи, скрити от дъжда. Край тях мръсната вода заклокочи и се заизвива като жива под камшика на небето. Развилнялата се буря заприлича на яростна гибел.

— Няма ли да изгрее скоро слънцето? — по-малкият изглеждаше съвсем изтощен и отпаднал. Очите — хлътнали и уморени, със сини, болнави дъги под тях. Устните — лилави и треперещи, отчаяни и тъжни.

Големият не отговори. Само избърса с ръкав носа си и подсмръкна. Водата се стичаше по косата и влизаше под ризата, но той отдавна бе съвсем мокър.

Камъкът под тях пусна студената си твърда душа да плъзне по костите им и мъртвият му живот започна неусетно да ги сковава.

Светкавиците и поройният дъжд сякаш нямаха край. Непрестанното монотонно грухтене в локвите едновременно изнервяше и теглеше към съня. Тревожеше и успокояваше... унасяше... А нощта изглежда щеше да е вечна...

— Ох, схвана ми се кракът! — в очите на малкото момче отново бликнаха сълзи, но дъждът побърза да ги измие с шамар от едри капки.

В този момент, някъде по небесните пътища, се преобърна огромен камион с лед и изсипа кристалния си товар към земята. Парчета, големи колкото орехи, затракаха в лудешки ритъм, заудряха се и заподскачаха, захвърчаха навсякъде.

Малкият отново проплака, когато едно парче го удари по ръката и почти веднага след това усети непоносимата тежест като непреодолима умора да нахлува в тялото му.

Изпищя към болката, но тя като че ли не го чу.

Някой влизаше в него.

Някой дори беше влязъл...

Вземаше живота му, неговия детски живот, и се мъчеше да остави в замяна мъртвата си неподвижност...

Детето погледна уплашено към камъка, на който седеше, и се притисна към брат си. Вкопчи измръзнали пръсти в ризата му. Сега виждаше Страх. Страх и Ужаса. Толкова ясно размазани. Толкова ясно размити от дъжда и тъмнината. Така влудяващо пеещи на ледения си език, така каменно сковаващи.

— Батко... — под ризката на брат му имаше нещо твърдо и студено... студено и твърдо... Нещо чуждо и наистина страшно... По-големият не помръдна, дори не трепна.

— Бате... — камъкът нахлу съвсем осезаемо в телцето му, езикът му се превърна в мраморна ненужност и изтрака мъртво в зъбите. Сълзите се отрониха на песъчинки и залепнаха по втвърдяващите се бузки.

Потънал в собственото си вцепенение, по-големият брат успя само да извърне леко глава и също окончателно застина. Усети как детският му живот изчезва някъде надолу, как каменният къс го засмуква и отнема...

Погледите им се срещнаха и всеки видя ужаса в очите на другия. Мислите им бавно се превърнаха в заскрежени кристали, студът достигна до най-дълбоките фибри на съзнанието и остана завинаги там. Последните капки живот се отрониха като невидими сълзи, попиха в камъка под тях, а той потрепери, постепенно омекна и оживя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.